

Slokdarnecho

Bij een slokdarnecho wordt de zender-ontvanger via de slokdarm naar de achterkant van het hart gebracht. De medische naam voor een slokdarnecho is transoesophageale echocardiografie (trans = dwars door, oesophagus = slokdarm).

Een slokdarnecho wordt gebruikt bij mensen met veel onderhuids vet of longproblemen, waardoor een normale echo van het hart niet mogelijk is. Daarnaast is een slokdarnecho in bepaalde gevallen beter geschikt om structuren in de dieper gelegen delen van het hart in beeld te brengen. Vanaf de borstkas is het bereik van het ultrageluid beperkt tot tien à vijftien centimeter onder de huid, wat in sommige gevallen niet diep genoeg is om het hele hart te kunnen bekijken.

De zender-ontvanger is uiteraard zeer klein en zit vast aan een stevige slang met de dikte van een pink. De slang moet worden ingeslikt, wat minder moeilijk gaat dan je misschien denkt. De dokter die het onderzoek uitvoert kan de zender-ontvanger naar believen draaien om de beste positie voor een bepaald plaatje te kunnen kiezen. Voor en na het onderzoek mag je niet eten. Je keel wordt verdoofd, maar je blijft in de meeste gevallen gewoon bij bewustzijn.

Driedimensionale echocardiografie

Bovenstaande technieken zijn tweedimensionaal. Wat op het beeldscherm verschijnt, is een doorsnede, een plakje, wat vooral bij het onderzoek naar de beweging van de hartspier een beperking is. Je zou eigenlijk de hele spier in actie willen zien. In theorie is driedimensionale echocardiografie dus beter geschikt om de bewegingen van de hartspier in beeld te brengen. Maar zover is het nog niet. Er zijn nog technische beperkingen.